

Osudová chyba

Bill mluvil velice naléhavě se třemi nebo čtyřmi muži. Zamával na děti a vypadal jako vysoký stín.

„Ahoj, děti. Ještě tady musím něco zařídit. Jděte zatím do letadla a tam na mě počkejte. Já za vámi asi tak za deset minut přijdu. Věci si dejte dozadu. Já je tam mám taky.“

„Tak jo, Bille,“ odpověděl Jack a všichni čtyři se vydali tam, kam jim řidič postavil kufry. Bylo to kousek od letadla.

Letadlo stálo ve tmě, ale zavazadla uviděli. Po žebříku vylezli do kabiny.

Uvnitř byla tma. Děti neuměly rozsvítit. Po paměti odešly do zadní části letadla a tam nechaly své věci. Hodily tam i deky. Jack položil opatrně košík s Kiki, která byla celou cestu hodně neklidná. Pořád vykřikovala ty své průpovídky.

Uprostřed letadla stála velká bedna. Děti si říkaly, co tam asi je. Byla prázdná, nebo plná? Bill v ní určitě veze nějaké věci.

„Zabírá celou kabinu,“ postěžoval si Jack. „Nemůžem si ani pořádně sednout. Sednem si dozadu na deky. Bude to docela pohodlný. Snad Bill tu bednu trochu odsune, až přijde. Pak nám řekne, kam si máme sednout.“

Posadili se na deky a trpělivě čekali. Všude se ozývaly motory letadel a děti neslyšely vlastního slova. V jednu chvíli měl Jack pocit, že slyší nějaký křik.

Došel ke dveřím a vyhlédl ven. Ale byla tma a Billa nikde neviděl. Tomu to ale trvá.

Vrátil se na své místo a zíval. Lucka skoro spala. „Už aby Bill přišel,“ přál si Filip. „Jestli nepřijde, usnu.“

Pak se ale začaly dít věci. V hluku motoru zaslechly děti výstřely. Rychle se posadily.

Další výstřel a pak zpozorovaly, jak někdo rychle nastupuje. Nějaký muž si sedl na sedadlo pilota. Za ním nastoupil další. Sotva ho v té tmě viděly. Děti seděly ztuhlé v šoku. Co se to proboha děje? Je jeden z mužů Bill? A kdo je ten druhý? A proč tak spěchají? První muž převzal řízení a začal startovat. Proč jim Bill nic neřekl? Proč se ani nepodíval, jestli jsou uvnitř?

„Buďte tiše,“ vybídl Jack ostatní. „Jestli s námi Bill nechce mluvit, má pro to nějaký důvod. Možná nechce, aby ten druhý věděl, že jsme tady. Tak mlčte.“

Letadlo se s ohlušujícím hukotem vzneslo do vzduchu. Zamířilo přímo proti větru.

Muži na sebe křičeli, ale děti jim nerozuměly, protože motor všechno přehlušil. Seděly tiše, ani se nehýbaly. Nebyly vidět za velkou bednou uprostřed kabiny.

Bill jim vůbec nic neřekl. Nekřikl, aby se přesvědčil, že jsou tady. Ani neposlal svého kolegu, aby se podíval, jestli jsou v pořádku. Prostě si jich vůbec nevšiml. Bylo to podezřelé a Luce se to ani trochu nelíbilo.

Jeden z mužů šátral kolem sebe, až našel vypínač. Stiskl ho a světlo muže ozářilo. Zbytek kabiny zůstal ve tmě. Filip vykoukl za bednou, jestli uvidí Billa.

Vzápětí se vrátil k ostatním a sedl si. Mlčel.

„Co se děje?“ zeptal se Jack, protože cítil, že má Filip strach.

„Jdi se podívat,“ vybídl ho Filip. „A dobře si je prohlídni.“

Jack poslechl. Vrátil se celý zmatený. „Bill tu není,“ řekl.

„Co tím myslíš?“ zeptala se Lucka vystrašeně. „Jeden musí být Bill. Je to přece Billovo letadlo.“

„Je opravdu jeho?“ ozvala se najednou Dina. „Lucko, podívej se tam, kde světlo dopadá na sedadla. Byla červená, a ta v Billově letadle byla zelená. Pamatuju si to úplně přesně.“

„To je pravda,“ řekl Jack, který si to vybavil taky. „Bože, jsme ve špatném letadle.“

Dlouho bylo ticho. Nikdo nevěděl, co si o tom myslet. Seděli v nesprávném letadle. Vůbec ne v Billově. U řízení seděli dva neznámí muži, kteří se jistě hodně rozzlobí, až objeví nečekané spolucestující. A co ta střelba? Ani Jackovi, ani Filipovi se muži nelíbili. Viděli jenom jejich zátylky a profil jednoho muže, když se obrátil na kolegu. Vůbec se jim nezamlouvali.

Mají tlustý krky, pomyslel si Jack. No to je hrůza. Měla střelba něco společného s těmhle chlápky? Vylezli do letadla ve velkém spěchu a okamžitě odstartovali. Zase jsme se dostali do nějakýho průšvihů.

Filip mluvil opatrně k ostatním. Nešeptal, protože šeptání by neslyšeli. Proto musel hovořit nahlas a doufat, že ho ti neznámí neuslyší.

„Co budem dělat? Nastoupili jsme do špatnýho letadla. Je to chyba toho hloupýho taxikáře, který vyložil naše věci u špatnýho letadla. Byla taková tma, že sami jsme nedokázali říct, který letadlo je správný.“

Lucka se přitiskla k Jackovi. Bála se. Nebylo moc příjemné ocitnout se ve výšce, ztracení v temnotě, ve špatném letadle s muži, které nikdy předtím neviděli.

„Co můžem dělat?“ přemítal Jack. „Jsme v pěkný kaši. Upřímně řečeno, asi budou pořádně naštvaní, až nás najdou.“

„Možná že nás vyhodí ven,“ vyděsila se Lucka. „A nemáme padáky. Jacku, nesmíme dopustit, aby nás tu našli.“

„Dřív nebo později se to stejně dovědí,“ řekla Dina. „Jsme hlupáci, že jsme vlezli do špatnýho letadla. To by mě ani ve snu nenapadlo.“

Znovu bylo ticho, protože všichni usilovně přemýšleli.

„Co zůstat tady vzadu na dekách? Možná si nás nevšimnou!“ prohlásil Filip. „A až přistanou, třeba se nám podaří vyklouznout ven a najít pomoc.“

„To je výborný nápad,“ souhlasil Jack. „Jsme tady dobře schovaný. Nenajdou nás, dokud si pro něco nepůjdou dozadu. Možná že až přistanou, odejdou a vůbec si nás nevšimnou. Pak budem moct vyklouznout ven a pokusit se najít pomoc.“

„Chtěla jsem zůstat s Billem,“ řekla plačtivě Lucka. „Co si jen pomyslí?“

„To ví bůh,“ řekl Jack zasmušile. „Bude nás všude hledat. Jsem přesvědčen, že jsem slyšel křičet Billa, když jsem se šel podívat ke dveřím. Musel jít ke svému letadlu, zjistil, že tam nejsme, a volal na nás. Proč mě to nenapadlo.“

„Teď už se nedá nic dělat,“ řekl Filip. „Snad se to máma nedoví. Ach bože, bude si myslet, že jsme zase něco provedli. A to jsme jí slíbili, že se nic podobného nestane.“

Letadlo letělo s rámušem temnou nocí. Děti netušily, kam míří. Pak si Jack vzpomněl, že má kompas. Vyndal ho.

„Míříme na východ,“ oznámil. „Kam to asi je. Připadá mi, že ani nejsme v letadle, když se nemůžu podívat ven a nevidím dole zem.“

Ostatní měli stejné pocity. Lucka ležela na dekách a zívala. „Já už neudržím oči,“ prohlásila. „Stejně, kdybych zůstala vzhůru, jenom bych se bála.“

„To není špatný nápad,“ řekl Filip a natáhl se na deky taky. „Určitě se probudíme, až přistanem.“

„Chce někdo sendvič nebo koláč?“ zeptala se Dina, když si vzpomněla na balíček s jídlem. Ale nikdo neměl zájem. Chuť k jídlu je přešla.

Brzy všichni kromě Jacka spali. Ten ležel a usilovně přemýšlel. Zúčastnil se Bill té střelby, kterou slyšeli? Měli ti dva piloti něco společného s případem, na kterém pracoval

Bill? Na tom tajném případu? Je možné, že objeví něco, co Billovi pomůže. Bylo důležité, aby se ti dva nedověděli, že mají v letadle černé pasažéry.

Kiki zoufale křičela. Jack vyskočil. Zapomněl na ni. Popadl košík a mluvil na Kiki tichým hlasem. Doufal, že ho uslyší.

„Mlč, Kiki. Nevydávej žádný zvuky. Je moc důležitý, abys byla potichu. Slyšíš mě, Kiki? Musíš mlčet.“

„Mlčet,“ opakovala Kiki z košíku. „Pssst.“

Jack se musel smát. „Ano,“ řekl a přiložil obličej ke košíku. „Pssst.“

Kiki pak už mlčela. Byl to hlučný pták, ale když si to Jack přál, vždycky zmlkla. Seděla v košíku a snažila se zastrčit hlavu pod křídlo a spát. Ale hluk motoru jí vadil. Nikdy neslyšela takový rámus. Chtěla ho napodobit, ale naštěstí to neudělala.

Po nějaké chvíli si ti dva vyměnili místa a řídil zase druhý. První zívł a protáhl se. Vstal a Jackovi se málem zastavilo srdce. Půjde se podívat do zadní části kabiny? Ale zase se posadil.

Brzy se chtělo spát i Jackovi. Lehl si k ostatním a byl docela rád, že má kabát, protože byla velká zima. Za chvílku usnul. Jenom Kiki zůstala vzhůru a přemítala, co to všechno znamená.

Letadlo letělo dál, míjelo města a vesnice, pole, řeky a lesy. Letělo nad mořem, kde zářila světla lodí. Občas se pod nimi objevila osvětlená přistávací dráha letiště. Ale letadlo nepřistávalo. Mířilo dál na východ.

Těsně před rozedněním snížilo rychlost. Slétlo níž a začalo prudce klesat, až se děti málem překulily. Probudilo je to. Posadily se a divily se, kde to jsou. Pak se ale rozpomněly a dívaly se na sebe s rozšířenýma očima.

„Budem přistávat. Kde to jsme? Musíme se snažit rychle zmizet, hned jak to půjde,“ šeptaly si. „Přistáváme.“

Kde to jenom jsme?

Letadlo se přiblížilo k travnatému povrchu přistávací dráhy, dotklo se jí a zase poskočilo, až děti vykřikly. Pak pokračovalo dál na kolech a nakonec zastavilo. Byli na místě.

Jenže kde? Začalo svítat a do kabiny pronikalo světlo. Ale ještě se úplně nerozednilo. Jeden z mužů vypnul motor a rozhostilo se ticho. Bylo úžasné, že už jim nedrásal uši ten příšerný rámus. Dětem se ulevilo.

Uslyšely piloty. „Máme dobřej čas. A taky jsme dobře přistáli. Povedlo se ti to, Juane.“

„Neměli jsme moc času,“ ozval se Juan. „Tak pojd'. Ať se můžem protáhnout. Dojdem se najít.“

Děti si oddechly, když muži vylezli z letadla a zmizeli. Ani se nešli podívat za bednu, kde se krčily děti. Možná se jim podaří utéct a najít okamžitě pomoc. Měly by poslat zprávu Billovi a paní Manneringové, aby se nebáli.

„Dělejte,“ řekl Jack a opatrně vstal. „Podíváme se z okýnka, kde jsme. Asi na letišti. Najdem nějakýho mechanika a požádáme ho, aby nás zavedl za někým, kdo nám pomůže.“

Všichni se plížili k nejbližšímu okénku. Ale když se podívali ven, utrpěli šok.

Nebyli vůbec na letišti. Byli na širokém rovném prostranství v údolí. A zdálo se, že údolí je ze všech stran obklopeno vysokými horami.